

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/81/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8215200531
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8215200531.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: P. X., nar. XX.X.XXXX, K. XXX/XX, XXX XX J.-Z. J., o zaplatenie 1.518,84 eur s prísli, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 2C/72/2015-73 zo dňa 10.02.2017, jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, vo výroku o povolení splátok a vo výroku o trovách konania.

II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Obsah napadnutého rozhodnutia

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie poplatkov vo výške 60 eur zastavil, žalovanému uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť 1.051,95 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 11.12.2014 do zaplatenia, všetko v splátkach vo výške 40 eur mesačne splatných vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku, pod následkom straty výhody splátok v prípade neuhradenia ktorejkoľvek splátky riadne a včas, čím nastane splatnosť celého plnenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a stranám nepriznal náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 261 ods. 3, § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, čl. 3 ods. 1 až 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993, § 1 ods. 1,2,8, § 2, § 9 ods. 1-2 písm. c), k) a m) a 6, § 11 zákona č.128/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52, § 53 ods. 1 - 6, 9, 10, § 54, § 565, § 563, § 517 ods. 1-2 Občianskeho zákonníka.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bol založený záväzkový vzťah, a to Úverovou zmluvou zo dňa 21.2.2013, na základe ktorej poskytol žalovanému úver - pôžičku vo výške 2.100 eur za podmienok uvedených v zmluve, VOP, Obchodných podmienkach pre úvery občanom za použitia Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie vyhodnotil uzavretú Zmluvu vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy a spôsobu uzavretia zmluvy, keď žalobca vystupoval ako dodávateľ, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, ako zmluvu spotrebiteľskú. Vzhľadom k tomu, že žalovanému bol poskytnutý

úver vo výške 3.000 eur, vzťahuje sa na predmetnú zmluvu o úvere aj osobitná právna úprava, a to zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. Vo vzťahu uplatnenej istine, úrokom, poplatkom a úrokom z omeškania žiadaných žalobcom z úverovej zmluvy, uviedol, že v zmluve absentuje riadne uvedenie údajov o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, žiadanej v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z.z., ďalej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. m) cit. zák., ale najmä údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia žiadaných v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. Tieto údaje nevyplývajú ani zo všeobecných obchodných podmienok. Absencia týchto náležitostí zmluvy má za následok, že sa úver v takomto prípade považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák. Z toho vyplýva, že žalobca má právo na vrátenie len skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru - sumy 2.100 eur a prípadne právo na úhradu úrokov z omeškania z tejto sumy. Žalovaný uhradil na účet žalobcu sumu 1.048,05 eur. Teda žalovaný je povinný na istine zaplatiť žalobcovi sumu 1.051,95 eur. Súd prvej inštancie lehotu na splnenie povinnosti uloženej žalovanému týmto rozsudkom určil v súlade s § 232 ods. 3, 4 C.s.p. s prihliadnutím na momentálnu nepriaznivú finančnú situáciu žalovaného, avšak zároveň určil podmienky splatnosti a zosplatnenia dlhu, v prípade jeho nesplácania. V prevyšujúcej časti súd vzhľadom na vyššie uvedené žalobu zamietol (vo vzťahu k istine, úrokom, úrokom z omeškania a prislúchajúcim úrokom z omeškania uplatnených z týchto súm). V časti poplatkov súd konanie zastavil postupom podľa § 145 C.s.p.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že nepriznal ich náhradu stranám z dôvodu, že žalovaný si náhradu neuplatňoval, ani mu žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli a žalobca bol v konaní úspešný len čiastočne (cca 50 %).

Obsah odvolania

5. Proti tomuto rozsudku s výnimkou vyhovujúceho výroku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Vo vzťahu k absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., teda absencie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť uviedol, že táto adresa je uvedená v čl. 24 bod 24.1, čl. 25 bod 25.1 Všeobecných obchodných podmienok. Zároveň v úvode samotnej zmluvy o úvere (záhlavie) sú uvedené kontaktné informácie, vrátane adresy na ktorú je možné uplatniť reklamáciu či sťažnosť. Pokiaľ ide o absenciu náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k), t.j. súhrnného prehľadu, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny nespôsobuje v zmysle ust. zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V zmysle čl. 2 bod 2.3 zmluvy o úvere je klient oprávnený požadovať bezplatne a kedykoľvek počas trvania úverovej zmluvy výpis z úverového účtu formou amortizačnej tabuľky. Zo zmluvy vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky, a teda niektoré z náležitostí v zmysle právnych predpisov, ktoré má zmluva obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Z uvedeného vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Anuitná splátka zostala počas celej doby splácania rovnaká. Skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Výška, počet a termín splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou všeobecných obchodných podmienok a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka a ktoré stanovujú kedy je ktorý poplatok splatný. Prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, keďže na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. V prospech argumentácie banky svedčí aj rozsudok Súdného dvora Európskej únie zo dňa 09.11.2016 vydaný vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto

smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Z uvedeného vyplýva, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo Sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Článok 10 ods. 2 písm. h) a písm. i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Uvedeným výrokom Súdny dvor Európskej únie jednoznačne potvrdil, že banka na spôsob uvádzania týchto povinných náležitostí úverovej zmluvy nazerá správne a rozsah, v akom jednotlivé náležitosti uvádza, je pre spotrebiteľa postačujúci pre posúdenie rozsahu jeho záväzku. Povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky a zároveň štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 15.02.2017, sp. zn. 12Co/149/2016 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.02.2017, sp. zn. 6Co/68/2017. Z čl. 1 ods. 1.2 úverovej zmluvy je zrejмый počet anuitných splátok 48, je zrejмая periodičita a termín splatnosti anuitnej splátky a to v 15. deň kalendárneho mesiaca, je zrejмая výška mesačnej splátky 61,65 eur, ktorá sa v priebehu splácania nemení, ako aj uvedený termín splatnosti prvej splátky dňa 15.03.2013 a splatnosť celého úveru je dňa 15.02.2017. Z uvedeného je nesporné, že zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky v bode 1.2. K rozhodnutiu súdu o priznaní možnosti žalovanému platiť dlh v splátkach uviedol, že súd postupoval podľa neplatnej právnej úpravy, a to podľa § 160 ods. 1 O.s.p. V aktuálnej platnej a účinnej právnej úprave takéto splnomocňujúce ustanovenie chýba. Taktiež nedostatočne zistil skutkový stav, keď sa vôbec nezaoberal pomermi žalovaného, ale svoje zistenia obmedzil výlučne na uvedenie, že je zamestnaný s príjmom 400 eur, manželka je bez príjmu, bez ďalšieho dokazovania. Priznaním splátok vo výške 40 eur priznal žalovanému splácať v nižšej výške, aká výška bolo dohodnutá, čím znevýhodnil žalobcu. Navrhol zmeniť rozsudok v napadnutých častiach tak, že odvolací súd vyhovie žalobe v plnom rozsahu a prizná mu náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania.

Hodnotenie odvolacieho súdu

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny.

7. Žalobkyňa namieta, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Správny je záver súdu, podľa ktorého ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadovalo rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov.

10. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

11. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

12. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

13. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodit' požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

14. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský

zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

15. Za dôvodnú však považoval odvolací súd odvoláciu námietku vo vzťahu k náležitosti v zmluve o úvere uvedenej podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. Odvolací súd súhlasí s touto uplatnenou námietkou lebo v zmluve o úvere č. 000000000032760 je označený žalobca ako banka, ako aj v pravom rohu predmetnej zmluvy je taktiež uvedené označenie žalobcu. Z obchodného mena žalobcu, identifikačného čísla, ako aj zápisu právnickej osoby v príslušnom obchodnom registri príslušného súdu, žalovaný má možnosť získať všetky potrebné informácie v prípade akéhokoľvek kontaktu žalobcu. Súd prvej inštancie túto náležitosť zmluvy vo vzťahu k stranám sporu nesprávne posúdil, ak považoval, že takéto označenie v zmluve nie je.

16. Odvolací súd taktiež prisvedčuje odvolacej námietke žalobcu týkajúcej nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie týkajúceho sa toho, že dôvodom pre určenie predmetného úveru ako bezúročného a bezpoplatného je absencia náležitostí úverovej zmluvy uvedenej v § 9 ods. 2 písm. m) zákona č. 258/2001 Z.z. (právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky), pretože zákon v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy v § 11 s eventuálnou absenciou tejto náležitosti nespája sankciu bezúročnosti a bezpoplatnosti úveru.

17. Tieto okolnosti však nič nemenia na principiálnej správnosti súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o určenie predmetného úveru za bezúročný a bezpoplatný na základe absencie náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy.

18. Správny je záver súdu prvej inštancie pokiaľ za týchto okolností nezohľadnil úroky a žiaden z poplatkov uplatňovaných žalobcom v tomto konaní pri ustálení celkovej sumy, ktorú má žalovaný žalobcovi zaplatiť a vychádzal z toho, že na základe vyššie uvedených právnych záveroch (pri súčasnej bezúročnosti a bezpoplatnosti úveru) dlhuje žalovaný žalobcovi sumu 1.051,95 eur s príslušným úrokom z omeškania tak, ako si ho žalobca uplatnil, t.j. od 11.12.2014 do zaplatenia.

19. Podľa § 232 ods. 3 C.s.p., lehota na plnenie je 3 dní a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

20. Podľa § 232 ods. 4 C.s.p., ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškание s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

21. Z citovaných ustanovení C.s.p. vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu (rozsudkom) o žalobe na peňažné plnenie (o aký prípad ide aj v prejednávanej veci), zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote. Na každú jednu výnimku z pravidla musia potom existovať dôvody, ktoré je potrebné riadne odôvodniť, čo platí aj pri odôvodňovaní rozhodnutia, a to či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určenie ich výšky a podmienok splatnosti.

22. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal na svoju nepriaznivú finančnú situáciu, ako aj jeho manželky, ktorá mu neumožňuje splniť dlžnú sumu jednorazovo, a preto žiadal o možnosť splatiť dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach a to vo výške 40 eur. Z jeho vyjadrenia na pojednávaní dňa 28.11.2016 je zrejmé, že si je vedomý existencie svojho dlhu. Na druhej strane povolenie splátok vo výške 40 eur na uhradenie prisúdenej čiastky nespôsobí žalobcovi ekonomické problémy v jeho obchodnej činnosti. Zároveň plynutie času nemá na postavenie žalobcu negatívny dopad, keďže mu

patrí nárok na úroky z omeškania z dlžnej sumy až do času úplného splnenia dlhu. Za danej situácie podľa názoru odvolacieho súdu existovali dôvody pre povolenie splátok.

23. S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, vo výroku o povolení splátok a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a úspešnému žalovanému žiadne preukázateľné trovy nevznikli.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).